

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายทวีเกียรติ มินะกนิษฐ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๖๑

เรื่องพิจารณาที่ ๕/๒๕๖๑

วันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ประเด็นวินิจฉัย

ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ประกอบมาตรา ๒๖๕ หรือไม่

ความเห็น

กรณีตามหนังสือดังกล่าวเป็นกรณีที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาล ที่ระบุว่าในวาระเริ่มแรกของวุฒิสภามีจำนวนกลุ่มการสมัครสิทธิกลุ่ม โดยแบ่งวิธีการสมัครเป็นสองวิธีการ คือ สมัครโดยยื่นใบสมัครด้วยตนเอง และสมัครโดยยื่นใบสมัครด้วยตนเองพร้อมแสดงหนังสือแนะนำชื่อผู้สมัครจากองค์กร ตามมาตรา ๕๓ แนบมาพร้อมกับใบสมัครด้วย และกำหนดให้มีกระบวนการเลือกในระดับอำเภอ ระดับจังหวัด และระดับประเทศ ด้วยวิธีการเลือกกันเองโดยตรง ไม่มีการเลือกไขว้ มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ประกอบมาตรา ๒๖๕ หรือไม่ เพราะเห็นว่าจำนวนกลุ่มผู้สมัคร วิธีการสมัคร และกระบวนการเลือกดังกล่าว ได้กำหนดไว้แตกต่างจากการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา ตามบททั่วไป และไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ อยู่หลายประการ

การเลือกสมาชิกวุฒิสภาจำนวนสองร้อยคนจะต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคหนึ่ง โดยมีหลักเกณฑ์และวิธีการตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคสอง ซึ่งบทบัญญัติในส่วนนี้ ได้ให้อำนาจในการไปกำหนดหลักเกณฑ์การได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภาไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. โดยได้กำหนดแต่เพียงว่าต้องมีหลักเกณฑ์ใดบ้างที่จะต้องกำหนดไว้ เช่น การแบ่งกลุ่ม จำนวนกลุ่ม คุณสมบัติของบุคคลในแต่ละกลุ่ม การสมัครและรับสมัคร หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตนเอง และมาตรการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้การเลือกตนเองเป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรม แต่มิได้กำหนดไว้โดยเฉพาะว่าหลักเกณฑ์ต่าง ๆ นั้นจะต้องเป็นอย่างไร เช่น ต้องมีจำนวนกลุ่มเท่าไร แบ่งกลุ่มอย่างไร คุณสมบัติในแต่ละกลุ่มเป็นอย่างไร ดังนั้น จึงสามารถกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวอย่างใดก็ได้ หากสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ซึ่งในบททั่วไปของร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ก็ได้กำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้อย่างเหมาะสมในหมวด ๑ ผู้สมัคร และการสมัครรับเลือกไว้แล้ว

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ เป็นบทเฉพาะกาลซึ่งกำหนดการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภาในวาระเริ่มแรกไว้แตกต่างจากการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภาตามบททั่วไปในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อรองรับหน้าที่และอำนาจของสมาชิกวุฒิสภาในวาระเริ่มแรกที่เพิ่มขึ้นจากเดิมที่มีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาและการกั้นกรองกฎหมาย การควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน และการให้คำแนะนำหรือการให้ความเห็นชอบให้บุคคลดำรงตำแหน่งตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ รวมทั้งมีหน้าที่และอำนาจตามบทเฉพาะกาลในการติดตาม เสนอแนะ และเร่งรัดการปฏิรูปประเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามรัฐธรรมนูญในหมวด ๑๖ การปฏิรูปประเทศ และการจัดทำและดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๐ หรือการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่วุฒิสภาหรือสภาผู้แทนราษฎรยับยั้งไว้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๓๗ (๒) หรือ (๓) ให้กระทำโดยที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๑ และการให้ความเห็นชอบบุคคลซึ่งสมควรได้รับการแต่งตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีในระหว่างห้าปีแรกนับแต่วันที่รัฐสภาชุดแรกตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗๒

ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้เป็นการบัญญัติบทเฉพาะกาลที่ยกเว้นเนื้อหาในรัฐธรรมนูญและให้อำนาจบางประการแก่วุฒิสภาในวาระเริ่มแรก เพื่อแก้ไขปัญหาในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับก่อนกับฉบับปัจจุบัน เพื่อให้การบังคับใช้รัฐธรรมนูญเป็นไปอย่างราบรื่นและเหมาะสมกับสภาพบ้านเมืองในระยะเริ่มแรก รวมทั้งเพื่อให้องค์กรต่าง ๆ สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติต่อไปได้อย่างต่อเนื่อง โดยมีให้เกิดช่องว่างอันจะส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ต้องหยุดชะงัก จนกว่ากลไกที่กำหนดขึ้นใหม่หรือใช้บังคับนั้นมีความพร้อมหรือสามารถดำเนินการได้แล้วแต่กรณี โดยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ได้บัญญัติให้ ในวาระเริ่มแรก ให้วุฒิสภาประกอบไปด้วยสมาชิกจำนวนสองร้อยห้าสิบคน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติถวายคำแนะนำ โดยสมาชิกวุฒิสภาจำนวนสองร้อยคน มาจากการสรรหาจากคณะกรรมการสรรหาสมาชิกวุฒิสภาจำนวนไม่เกินสี่ร้อยคน และให้คณะรักษาความสงบแห่งชาติดำเนินการคัดเลือกให้ได้จำนวนหนึ่งร้อยเก้าสิบสี่คนรวมกับผู้ดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงกลาโหม ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ผู้บัญชาการทหารบก ผู้บัญชาการทหารเรือ ผู้บัญชาการทหารอากาศ และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ส่วนสมาชิกวุฒิสภาจำนวนห้าสิบคน มาจากคณะกรรมการการเลือกตั้งจัดให้มีการเลือกสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ จำนวนสองร้อยคนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา และให้คณะรักษาความสงบแห่งชาติคัดเลือกให้ได้จำนวนห้าสิบคน

เมื่อพิจารณาว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๑ ถึงมาตรา ๕๖ แล้ว เห็นว่า บทบัญญัติมาตราดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่อยู่ในบทเฉพาะกาล โดยมาตรา ๕๑ ได้บัญญัติให้ มีกลุ่มผู้สมัครสมาชิกวุฒิสภาจำนวนสิบกลุ่ม ส่วนมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติให้ ในวาระเริ่มแรก ผู้สมัครในแต่ละกลุ่มตามมาตรา ๕๑ อาจสมัครได้สองวิธีการ ได้แก่ สมัครโดยยื่นใบสมัครด้วยตนเอง และสมัครโดยยื่นใบสมัครด้วยตนเองพร้อมหนังสือแนะนำชื่อผู้สมัครจากองค์กรนิติบุคคลตามมาตรา ๕๓ และมาตรา ๕๒ วรรคสอง ได้บัญญัติให้ผู้สมัครแต่ละคนมีสิทธิสมัครเพื่อเข้ารับเลือกในกลุ่มได้เพียงกลุ่มเดียวและสมัครโดยวิธีการตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง ได้เพียงวิธีการเดียว รวมทั้งมีสิทธิสมัครได้เพียงอำเภอเดียว และเมื่อยื่นใบสมัครแล้วจะถอนการ

สมัครมิได้ โดยมาตรา ๕๓ บัญญัติถึงลักษณะองค์กรซึ่งเป็นนิติบุคคลที่มีสิทธิแนะนำชื่อบุคคลเพื่อสมัครรับเลือกเป็นสมาชิกวุฒิสภา สำหรับมาตรา ๕๔ ได้บัญญัติการดำเนินการเลือกระดับอำเภอ มาตรา ๕๕ ได้บัญญัติการดำเนินการเลือกระดับจังหวัด และมาตรา ๕๖ ได้บัญญัติการดำเนินการเลือกระดับประเทศ โดยมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ ได้บัญญัติวิธีการเลือกตามวิธีการสมัครทั้งสองวิธีการสมัครตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง โดยไม่มีการบัญญัติให้มีการเลือกระหว่างกลุ่ม (เลือกไขว้)

สำหรับบทเฉพาะกาลที่บัญญัติไว้ในร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. เป็นบทบัญญัติที่ยกเว้นเนื้อหาบทบัญญัติในส่วนอื่น ๆ ในร่างกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายในระยะแรกเกิดประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสภาพบ้านเมืองในช่วงเปลี่ยนผ่านเท่านั้น และในบทบัญญัติเหล่านี้ก็มีการระบุไว้อย่างชัดเจนว่าใช้บังคับเฉพาะ “ในวาระเริ่มแรก” กล่าวคือ เฉพาะในครั้งแรกที่มีการดำเนินการเพื่อให้ได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภามาตรานรัฐธรรมนูญ และตามร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. ในครั้งแรกเท่านั้น และตามปกติการตรากฎหมายก็สามารถกำหนดหลักการเฉพาะที่มีเนื้อหาแตกต่างหรือยกเว้นบทบัญญัติบางเรื่องในบททั่วไปไว้ในบทเฉพาะกาลได้อยู่แล้ว แม้แต่ในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันก็ตาม ดังนั้น บทเฉพาะกาลในร่างกฎหมายดังกล่าวจึงอาจมีความแตกต่างจากเนื้อหาบทบัญญัติในส่วนอื่น ๆ ในร่างกฎหมายนั้นได้ แต่อย่างไรก็ตาม บทเฉพาะกาลนั้นต้องไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดด้วย

การกำหนดให้ในวาระเริ่มแรกของวุฒิสภามาตรานรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ มีจำนวนลิบกลุ่มนั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคหนึ่ง ไม่ได้บัญญัติจำนวนกลุ่มว่าจะต้องมีจำนวนกลุ่มมากน้อยเพียงใด รัฐธรรมนูญกำหนดหลักการไว้กว้าง ๆ ว่า “การแบ่งกลุ่มต้องแบ่งในลักษณะที่ทำให้ประชาชนซึ่งมีสิทธิสมัครรับเลือกทุกคนสามารถอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้” ซึ่งหมายความว่า การแบ่งกลุ่มต้องมีลักษณะที่ทำให้ประชาชนซึ่งมีสิทธิสมัครรับเลือกเป็นสมาชิกวุฒิสภาทุกคนสามารถอยู่ในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้โดยอิสระ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่ประสงค์จะสมัครรับเลือกเป็นสมาชิกวุฒิสภาสามารถสมัครในกลุ่มที่ตนมีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ หรือมีลักษณะที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับตนมากที่สุด

ส่วนการแบ่งกลุ่ม จำนวนกลุ่ม และคุณสมบัติของบุคคลในแต่ละกลุ่ม รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคสอง บัญญัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา โดยร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๑ บัญญัติให้ในวาระแรกมีจำนวนสิบกลุ่ม ซึ่งเป็นการยกเว้นจำนวนกลุ่มตามมาตรา ๑๑ ที่มีจำนวนยี่สิบกลุ่ม โดยจำนวนกลุ่มที่ลดลงไปนั้นเป็นการยุบรวมกลุ่มหลายกลุ่มเข้าด้วยกันซึ่งยังคงมีลักษณะที่เหมือนหรือใกล้เคียงกับกลุ่มที่ถูกยุบรวมอยู่ โดยผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกในกลุ่มที่ถูกยุบรวมยังคงมีสิทธิสมัครรับเลือกในกลุ่มที่ถูกรวมได้ตามความรู้ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ อาชีพ และไม่ได้เป็นการจำกัดสิทธิสมัครรับเลือกแต่อย่างใด ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๑ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ประกอบมาตรา ๒๖๕

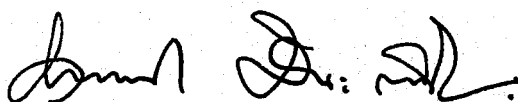
ส่วนรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคสอง บัญญัติให้การสมัครและรับสมัครเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา อันเป็นการมอบอำนาจให้ฝ่ายนิติบัญญัติเป็นผู้ตรากฎหมายขึ้นบังคับใช้ตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติ โดยร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๒ บัญญัติให้ ผู้สมัครในแต่ละกลุ่มตามมาตรา ๕๑ อาจสมัครได้โดยวิธีการยื่นใบสมัครด้วยตนเอง หรือสมัครโดยยื่นใบสมัครด้วยตนเองพร้อมแสดงหนังสือแนะนำชื่อผู้สมัครจากองค์กรตามมาตรา ๕๓ แนบมาพร้อมกับใบสมัครด้วย ซึ่งผู้สมัครแต่ละคนมีสิทธิสมัครเพื่อเข้ารับเลือกในกลุ่มตามมาตรา ๕๑ ได้เพียงกลุ่มเดียว และสมัครได้เพียงวิธีการเดียว รวมทั้งมีสิทธิสมัครได้เพียงอำเภอเดียว และเมื่อได้ยื่นใบสมัครแล้วจะถอนการสมัครมิได้จึงเป็นกรณีที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งมีอำนาจในการพิจารณาให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญได้กำหนดวิธีการสมัครและรับสมัครของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกเป็นสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งทั้งสองวิธีการดังกล่าวเป็นการสมัครด้วยตนเอง ส่วนการแนะนำชื่อโดยองค์กรมิใช่เป็นวิธีการคัดกรองผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกสมาชิกวุฒิสภาแต่อย่างใด เป็นแต่เพียงการเปิดโอกาสให้องค์กรซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายไทยและได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ขององค์กรมาอย่างต่อเนื่องมีส่วนร่วมในการแนะนำบุคคลสมัครรับเลือกเป็นสมาชิกวุฒิสภาเพื่อปฏิบัติงานตามหน้าที่และอำนาจ

ของสมาชิกวุฒิสภาในวาระเริ่มแรกเท่านั้น ไม่ได้เป็นการตัดสิทธิในการสมัครหรือเลือกปฏิบัติ โดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลแต่อย่างใด เพราะผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกทุกคนย่อมมีสิทธิสมัครด้วยตนเอง หรือมาจากการแนะนำขององค์กรซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายไทยได้ ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๓ จึงไม่ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ประกอบมาตรา ๒๖๕

สำหรับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “วุฒิสภาประกอบด้วยสมาชิก จำนวนสองร้อยคน ซึ่งมาจากการเลือกกันเอง...” และวรรคสอง บัญญัติว่า “...และเพื่อประโยชน์ในการ ดำเนินการให้การเลือกตั้งกล่าวเป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรม จะกำหนดมิให้ผู้สมัครในแต่ละกลุ่ม เลือกบุคคลในกลุ่มเดียวกัน หรือจะกำหนดให้มีการคัดกรองผู้สมัครรับเลือกด้วยวิธีการอื่นใดที่ผู้สมัคร รับเลือกมีส่วนร่วมในการคัดกรองก็ได้” รัฐธรรมนูญมีความมุ่งหมายที่จะให้การเลือกสมาชิกวุฒิสภา เป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรมจึงกำหนดให้วุฒิสภามาจากการเลือกกันเองของผู้สมัครรับเลือกเป็นสมาชิก วุฒิสภา โดยจะกำหนดมิให้ผู้สมัครในแต่ละกลุ่มเลือกบุคคลในกลุ่มเดียวกัน (เลือกไขว้) หรือจะกำหนดให้ มีการคัดกรองผู้สมัครรับเลือกด้วยวิธีการอื่นใดที่ผู้สมัครรับเลือกมีส่วนร่วมในการคัดกรอง ก็ได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา โดยร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ บัญญัติให้การเลือกในระดับอำเภอ ระดับจังหวัด และระดับประเทศ ให้ผู้สมัครแต่ละกลุ่มและแต่ละวิธีการสมัครลงคะแนนเลือกบุคคลในกลุ่มเดียวกันและวิธีการสมัคร เดียวกัน ซึ่งแตกต่างจากบททั่วไปตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ ที่บัญญัติให้ผู้สมัครแต่ละกลุ่มลงคะแนนเลือกบุคคลในกลุ่มเดียวกันและกำหนดมิให้ผู้ได้รับเลือกขั้นต้นในกลุ่มเดียวกันจะ เลือกกันเองหรือเลือกตนเองมิได้ (เลือกไขว้) ซึ่งแม้จะมีวิธีการเลือกที่แตกต่างกัน แต่ก็เป็นการกำหนด วิธีการเลือกที่ให้ผู้สมัครเป็นผู้เลือกกันเองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคหนึ่ง ส่วนการกำหนด มิให้ผู้สมัครในแต่ละกลุ่มเลือกบุคคลในกลุ่มเดียวกัน เป็นเพียงการกำหนดวิธีการเลือกเพิ่มเติมเพื่อใ้ การเลือกผู้สมัครเป็นไปโดยสุจริตและเที่ยงธรรมอันเป็นทางเลือกที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ วรรคสอง

กำหนดให้ฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งมีอำนาจตรากฎหมายสามารถกระทำได้ ไม่ใช่บทบังคับแต่อย่างใด การที่ฝ่ายนิติบัญญัติเห็นว่าการกำหนดวิธีการเลือกเพิ่มเติมในลักษณะดังกล่าวในการเลือกผู้สมัครสมาชิกวุฒิสภาในวาระเริ่มแรกไม่อาจก่อให้เกิดประโยชน์ในการป้องกันการสมยอมกันในการเลือกได้ ฝ่ายนิติบัญญัติจึงย่อมมีอำนาจที่จะไม่กำหนดวิธีการดังกล่าวได้ ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ประกอบมาตรา ๒๖๕

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีความเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการได้มาซึ่งสมาชิกวุฒิสภา พ.ศ. มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ ไม่มีข้อความขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ประกอบมาตรา ๒๖๕

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ